РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

10 април 2008 година *

По дело C-442/06

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 26 октомври 2006 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа D. Recchia и г-н M. Konstantinidis, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Fiengo, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

* Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н L. Bay Larsen, г-н K. Schiemann, г-н J. Makarczyk и г-жа C. Toader (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като е приела и оставила в сила Законодателен декрет № 36 от 13 януари 2003 г. (обикновена притурка към GURI № 40 от 12 март 2003 г.), изменен с Декрет-закон № 203 от 30 септември 2005 г. (GURI № 230 от 3 октомври 2005 г., стр. 4, наричан по-нататък „Законодателен декрет № 36/2003“), който

транспонира в националното право разпоредбите на Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци (ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94), Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 2—14 от тази директива.

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 Според член 1 от Директива 1999/31 същата има за цел да предвиди мерки, процедури и насоки за предотвратяване или ограничаване, доколкото е възможно, на отрицателното въздействие на депонирането на отпадъци върху околната среда.

3 Член 2 съдържа списък на определенията, с които си служи тази директива. Той споменава по-конкретно понятията за отпадъци и за депа, като последните се схващат като места за депониране на отпадъци и за тяхното съхраняване на или в земята. Член 3 от Директива 1999/31 определя приложното ѝ поле, като предвижда, че тя засяга по принцип всички депа, както са посочени в член 2 от нея.

4 Членове 4 и 6 от Директива 1999/31 разделят депата на три категории, а именно депа за опасни отпадъци, депа за безопасни отпадъци, както и депа за инертни отпадъци, и посочват кои са отпадъците, които могат да бъдат приемани в трите категории депа.

5 Що се отнася до отпадъците и неразрешените обработки в депата, директивата предвижда в член 5, параграф 1, че „държавите-членки определят национална стратегия за въвеждане на ограничението на биоразградимите отпадъци, които постъпват в депата, не по-късно от две години след датата [на транспониране на посочената директива] и нотифицират Комисията за тази стратегия“, и определя в член 5, параграф 2 срокове за прилагането на това ограничение на отпадъците.

6 Член 10 от Директива 1999/31 установява правила относно разходите за депонирането на отпадъци. Член 11 и приложение II към директивата въвеждат правилата във връзка с процедурите по приемане на отпадъците в депата, член 12 и приложение III към посочената директива определят правилата, свързани с процедурите по контрол и мониторинг на операциите, извършвани вътре в депата, а член 13 от същата се отнася до процедурата по закриване и последващи грижи.

7 Директива 1999/31 предвижда в членове 7—9 процедурата за издаване на разрешително за нови депа. Освен това тя предвижда особени мерки за съществуващите депа. В това отношение член 14 от директивата гласи:

„Държавите-членки приемат мерки, за да могат разрешените депа или депата вече в експлоатация към момента на въвеждане на настоящата директива да продължат да действат само ако посочените по-долу мерки са приложени възможно най-рано и най-късно осем години, считано от датата, определена в член 18, параграф 1:

а) В срок от една година, считано от определената в член 18, параграф 1 дата, операторът на депо подготвя и представя за одобрение от компетентните

органи план за подобряване на условията в депото, който включва изброените в член 8 елементи и всякакви корективни мерки, които той смята за необходими, за да спази изискванията на настоящата директива, с изключение на изложените в приложение I, точка 1.

б) След представянето на плана за подобрение компетентният орган взема окончателно решение относно продължаването на експлоатацията на базата на споменатия план за подобрение и на настоящата директива. Държавите-членки приемат необходимите мерки, за да може в най-кратки срокове, в съответствие с член 7, буква ж) и член 13, да се пристъпи към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността в съответствие с член 8.

в) На основата на одобрения план за подобрение компетентният орган разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана. Всяко съществуващо депо трябва да отговаря на изискванията на настоящата директива, с изключение на тези от приложение I, точка 1, най-късно осем години, считано от датата, определена в член 18, параграф 1.

г) i) В срок от една година, считано от датата, определена в член 18, параграф 1, членове 4, 5 и 11 от приложение II [да се чете: „членове 4, 5 и 11, както и приложение II“] да се прилагат за депа за опасни отпадъци;

ii) в рамките на 3 години след датата, установена в член 18, параграф 1, член 6 да се прилага за депа за опасни отпадъци.“

8 Член 18 от Директива 1999/31 определя срока за транспониране на същата по следния начин:

„1. Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива не по-късно от две години след нейното влизане в сила. Те незабавно информират Комисията за това.

[…]“.

9 Директивата е влязла в сила на 16 юли 1999 г. Срокът за транспониране, предвиден в член 18 от нея, е изтекъл на 16 юли 2001 г.

10 На 19 декември 2002 г. Съветът на Европейския съюз е приел Решение 2003/33/ЕО за определяне на критерии и процедури за приемане на отпадъци на депа съгласно член 16 и приложение II към Директива 1999/31 (ОВ L 11, 2003 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 142).

Национална правна уредба

11 Законодателен декрет № 36/2003 транспонира в италианското право разпоредбите на Директива 1999/31 в тяхната цялост.

12 В член 5 от него е предвидено по-конкретно, че регионите трябва да изготвят и одобрят в срок от една година, считано от неговото влизане в сила, програма за намаляване на биоразградимите отпадъци, налични в депата. В него се определят и сроковете, които трябва да бъдат спазени с оглед на постепенно намаляване на тези отпадъци в депата. Член 6 от Законодателен декрет № 36/2003 транспонира разпоредбата на Директива 1999/31 относно отпадъците, неприети в депата, докато член 11 от него определя процедурните правила относно приемането на отпадъци в последните.

13 Член 17 от законодателния декрет, озаглавен „Преходни и заключителни разпоредби“, който определя правилата относно третирането на съществуващите депа, предвижда:

„1. Вече разрешените депа към датата на влизане в сила на настоящия декрет могат да продължат да получават до 31 декември 2006 г. отпадъците, за които са били одобрени.

2. При спазване на условията и границите на приемливост, предвидени в решението на междуведомствения комитет от 27 юли 1984 г., публикувано в обикновената притурка към [GURI] № 253 от 13 септември 1984 г., […] обезвреждането в новите депа е разрешено до 31 декември 2006 г., що се отнася до:

а) в депата за инертни отпадъци, отпадъците, по-рано изпращани в депата от втора категория, тип А;

б) в депата за безопасни отпадъци, отпадъците, по-рано изпращани в депата от първа и от втора категория, тип Б;

в) в депата за опасни отпадъци, отпадъците, по-рано изпращани в депата от втора категория, тип В, и от трета категория.

3. В срок от шест месеца, считано от датата на влизане в сила на настоящия декрет, притежателят на разрешителното, посочено в параграф 1, или упълномощеният от него оператор на депото представя на компетентния орган план за подобряване на условията в депото в зависимост от критериите по настоящия декрет, включително финансовите гаранции, посочени в член 14.

4. Компетентният орган одобрява с мотивиран акт посочения в параграф 3 план, разрешава продължаването на дейността на депото и определя дейностите за привеждане в съответствие, реда и начина на изпълнение, и крайния срок за приключването им, като във всички случаи този срок не може да бъде след 16 юли 2009 г. […]

5. В случай на отхвърляне на посочения в параграф 3 план компетентният орган посочва реда, начина и срока за затваряне на депото, в съответствие с член 12, параграф 1, буква в).

[…]“.

14 Решението на междуведомствения комитет от 27 юли 1984 г., към което препраща член 17, параграф 2 от Законодателен декрет № 36/2003, предвижда класирането на депата в три категории. Депата от втора категория, тип B, и тези от трета категория, на които се позовава посоченият член 17, параграф 2, буква в), са тези, предназначени да приемат токсични и опасни отпадъци (точки 4.2.3.3. и 4.2.4. от посоченото решение).

Досъдебна процедура

15 Вследствие на жалба, в която се констатира неправилно транспониране на Директива 1999/31 от Законодателен декрет № 36/2003, на 17 октомври 2003 г. Комисията изпраща на Италианската република официално уведомително писмо, в което изтъква, че този законодателен декрет не съответства на членове 2, 5, 6, 10, 13 и 14 от директивата. В уводната част на писмото Комисията подчертава, че становищата в последното „[не засягат] обстоятелството, че последващи въпроси [биха могли] евентуално да бъдат поставени на вниманието на италианските власти."

16 Италианската република отговаря на това писмо с две отделни ноти, датирани съответно от 12 декември 2003 г. и 28 януари 2004 г.

17 На 9 юли 2004 г. Комисията изпраща на тази държава-членка допълнително официално уведомително писмо, в което изразява съмнения относно правилността на транспонирането не само на посочените в първоначалното официално уведомително писмо членове от Директива 1999/31, но също и на членове 3, 4, 7—9, 11 и 12 от същата. По-нататък тя поканва Италианската република

да предостави данни относно точния брой депа, по отношение на които не са приложими свързаните с новите депа разпоредби на посочената директива, както и да представи своето становище в двумесечен срок, считано от получаването на допълнителното официално уведомително писмо.

18 Тъй като Комисията не е удовлетворена от направените от Италианската република пояснения, на 19 декември 2005 г. изпраща до последната мотивирано становище. В него тя оттегля някои от твърденията за нарушения, формулирани в първоначалното официално уведомително писмо, и потвърждава онези, изведени от несъответствието с Директива 1999/31 на свързаните със съществуващите депа национални разпоредби. Тя задължава също така Италианската република да приеме необходимите разпоредби, за да се съобрази с мотивираното становище в двумесечен срок, считано от получаването му.

19 Тъй като не е убедена от доводите, представени от Италианската република в нейната нота от 28 февруари 2006 г. в отговор на посоченото мотивирано становище, Комисията предявява настоящия иск.

По иска

По възражението за недопустимост, изведено от наличието на нередовност в досъдебната процедура

20 Италианската република изтъква порок, засягащ досъдебната процедура, който има за последица недопустимостта на иска на Комисията. Тя посочва, че тази институция е изменила изтъкнатите твърдения за нарушения. Действително, докато в първоначалното официално уведомително писмо, в частта

му относно третирането на съществуващите депа, Комисията е описала несъответствието на Законодателен декрет № 36/2003 с член 14 от Директива 1999/31, в допълнителното официално уведомително писмо тя е посочила нарушението на членове 2 —14 от същата директива. Тази държава-членка подчертава също, че още в първоначалното официално уведомително писмо Комисията била включила споменаване, според което впоследствие можело да възникнат „нови съмнения“, що се отнася до съответствието с Директива 1999/31 на националното законодателство, транспониращо последната. Включването на това споменаване позволявало на Комисията да измени изтъкнатите срещу държава-членка твърдения за нарушения по свое усмотрение и без да е длъжна да започва ново производство за установяване на неизпълнение на задължения. Впрочем добавянето в допълнителното официално уведомително писмо на нови твърдения за нарушения включвало нарушение на задължението за лоялно сътрудничество, посочено в член 10 ЕО.

21 Комисията оспорва съществуването на подобно нарушение, като се има предвид, че изпратеното на Италианската република допълнително официално уведомително писмо е имало за цел да добави нови твърдения за нарушения или да измени онези, които вече са били изтъкнати. За конкретизиране на вече изложеното в официално уведомително писмо и за допълване на анализа на отговора на националните органи Комисията отправя до засегнатата държава-членка мотивирано становище. Напротив, съгласно член 226 ЕО, за допълване на изтъкнатите твърдения за нарушения Комисията изпраща на споменатата държава допълнително официално уведомително писмо, по което тя да има възможност да представи своите доводи.

22 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика редовността на досъдебната процедура съставлява основополагаща, нарочна гаранция, съдържаща се в Договора за ЕО, не само за защита на правата на съответната държава-членка, но и за осигуряване на ясно определен предмет на спора в евентуалното съдебно производство. От тази цел следва, че официалното уведомително писмо има за задача, от една страна, да очертае предмета на спора и да посочи на поканената да представи становището си държава-членка необходимите за подготовката на нейната защита данни, а от друга страна, да ѝ позволи да се съобрази с правилата, преди да бъде сезиран Съдът (Решение от 13 декември 2001 г. по дело Комисия/Франция, C-1/00, Recueil, стр. I-9989, точка 54 и Решение от 5 ноември 2002 г. по дело Комисия/Германия, C-476/98, Recueil, стр. I-9855, точки 46 и 47).

23 Комисията е изпратила на Италианската република допълнително официално уведомително писмо, като е определила на тази държава-членка нов срок за представяне на становище, преди да ѝ изпрати мотивирано становище, основано на същите твърдения за нарушения като включените в това допълнително официално уведомително писмо. Следователно Комисията не е накърнила правото на защита, понеже на Италианската република е била дадена възможност да подготви своята защита, преди да получи мотивираното становище.

24 Вследствие на това направеното от Италианската република възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено.

По първото твърдение за нарушение, изведено от нарушението на членове 2—14 от Директива 1999/31, произтичащо от допуснатото закъснение при транспонирането на последната

Доводи на страните

25 Комисията изтъква, че поради късното транспониране на Директива 1999/31, което е осъществено едва на 27 март 2003 г. с влизането в сила на Законодателен декрет № 36/2003, макар че това транспониране е трябвало да приключи преди 16 юли 2001 г., приложеното по италианското право третиране на разрешените между 16 юли 2001 г. и 27 март 2003 г. депа е било това, запазено за вече съществуващите депа, а не по-строгото, предвидено за новите депа. Следователно, що се отнася до тези депа, Италианската република е нарушила членове 2—14 от директивата, доколкото тези членове не са били приложени към всички посочени депа, които, обратно, е трябвало да бъдат разглеждани като нови. По този

начин италианските власти умишлено били избрали да нарушат разглежданите общностни разпоредби, защото дори при късното транспониране на посочената директива са могли и са били длъжни да предвидят за същите тези депа третирането, запазено от директивата за новите депа.

26 Комисията добавя, че изтъкнатият по време на административната процедура факт, че Италианската република е предпочела едностранно да изчака приемането на Решение 2003/33/ЕО, не оправдава закъснението при транспонирането на Директива 1999/31. В действителност това транспониране не зависело по никакъв начин от наличието на подобен акт, тъй като съгласно директивата държавите-членки трябва да използват национални критерии в съответствие с предписанията на приложение II към последната.

27 На първо място Италианската република прави възражение за недопустимост на това твърдение за нарушение, като твърди, че Комисията не може да сезира Съда на основата на закъснение при транспонирането на Директива 1999/31, при положение че законодателният декрет за транспониране е бил приет преди започването на досъдебната процедура и че това закъснение представлява обстоятелство, което не може да бъде поправено.

28 На второ място тази държава-членка изтъква, че посоченото закъснение е довело до необходимостта да обвърже изключително по технически и административни причини депата, разрешени между датата на изтичане на срока за транспониране на Директива 1999/31 и датата на влизане в сила на Законодателен декрет № 36/2003, със задълженията по директивата, що се отнася до съществуващите депа. В действителност за тези депа, които вече съдържали определено количество отпадъци, било необходимо да се предвиди преходен период, през който притежателите на разрешителни за експлоатация

да пристъпят към подобряване на условията в тях. Освен това този преходен режим би отговорил на необходимостта да не се създава положение на неравенство за икономическите оператори, които вече се ползват от подобни разрешителни към датата на влизане в сила на посочения законодателен декрет. Разглежданият режим във всички случаи бил изключително обвързващ и предвиждал императивен срок за представянето на план за подобряване на условията в депата, по-кратък от определения в Директива 1999/31.

Съображения на Съда

29 Що се отнася до направеното от Италианската република възражение за недопустимост, изведено от липсата на интерес от установяване на закъснението при транспонирането на Директива 1999/31, следва да се отбележи, че исканията в настоящия иск, по-конкретно доколкото почиват върху първото твърдение за нарушение в същия, целят установяването не на подобно закъснение, а на несъвместимостта на преходните разпоредби на Законодателен декрет № 36/2003 с тази директива по отношение на третирането на депата, отворени през периода от датата на изтичане на срока за транспониране на посочената директива до датата на влизане в сила на законодателния декрет.

30 Съгласно практиката на Съда обаче държава-членка, която не е транспонирала общностна директива в предвидения за това срок и срещу която е предявен иск за установяване на неизпълнение на задължения с предмет не тази липса на изпълнение, а неспазването на произтичащо от директивата задължение, не би могла да се позовава на факта, че не е предприела необходимите мерки за транспониране на посочената директива, за да се противопостави на допустимостта на иска и следователно на това Съдът да разгледа искането, с което се цели установяване на посоченото неизпълнение (Решение от 11 август 1995 г. по дело Комисия/Германия, C-431/92, Recueil, стр. I-2189, точка 23).

31 Вследствие на това възражението за недопустимост на първото твърдение за нарушение в иска, изведено от липса на правен интерес за Комисията, трябва да бъде отхвърлено.

32 Колкото до основателността на това твърдение за нарушение, важно е да се констатира, че както правилно е отбелязано от Комисията и не е оспорено от Италианската република, Законодателен декрет № 36/2003 не предвижда прилагането към депата, разрешени между датата на изтичане на срока за транспониране на Директива 1999/31 и датата на влизане в сила на законодателния декрет, на разпоредбите относно новите депа, а именно членове 2—13 от посочената директива. Напротив, той предвижда към тези депа да се прилага третирането, запазено за съществуващите депа, като ги подлага на предвидената в член 17 от него процедура за подобряване на условията в тях.

33 От постоянната съдебна практика обаче следва, че държава-членка не би могла да се позовава на късното въвеждане на директива от нейна страна, за да оправдае неспазването или закъснението при изпълнението на други задължения, наложени от същата директива (вж. Решение от 13 април 2000 г. по дело Комисия/Испания, C-274/98, Recueil, стр. I-2823, точка 22 и Решение от 8 ноември 2001 г. по дело Комисия/Италия, C-127/99, Recueil, стр. I-8305, точка 45). Действително, когато директива като разглежданата в дадения случай създава недвусмислени задължения в тежест на компетентните национални органи, държавите-членки, които не са я транспонирали, не могат да се считат за освободени от спазването на тези задължения след изтичането на срока за транспониране и не могат да изключат посредством преходна разпоредба прилагането на разпоредбите на посочената директива. Ако подобна възможност на държавата бъде призната, това би довело до отлагане на срока за транспониране за тази държава (вж. в този смисъл Решение от 9 август 1994 г. по дело Bund Naturschutz in Bayern и др., C-396/92, Recueil, стр. I-3717, точка 19).

34 От това следва, че спрямо разрешените между 16 юли 2001 г. и 27 март 2003 г. депа Италианската република е трябвало да прилага разпоредбите на Директива

1999/31 относно новите депа, съдържащи се в членове 2—13 от същата. Следователно, като е приела и оставила в сила Законодателен декрет № 36/2003, който изключва подобно прилагане, тя не е изпълнила задълженията си по тези членове.

35 По-нататък, като е прилагала предвидения в член 14 от Директива 1999/31 режим относно съществуващите депа към нови депа, тя не е изпълнила и задълженията, произтичащи от този член.

36 Впрочем причините, изтъкнати от тази държава-членка за оправдаване на закъснението при транспонирането и прилагането на Директива 1999/31, които са изведени от необходимостта да се изчака приемането на Решение 2003/33, не са основателни. Всъщност това решение има за цел да уточни правилата относно критериите и процедурите за приемане на отпадъци в депата. Тези правила обаче са посочени в директивата и тяхното прилагане не е подчинено на приемането на подобно решение по силата на член 16 от нея.

37 Следователно първото твърдение за нарушение на Комисията в подкрепа на нейния иск трябва да се приеме за основателно.

По второто твърдение за нарушение, изведено от нарушението на член 14, буква г), подточка i) от Директива 1999/31

Доводи на страните

38 С второто си твърдение за нарушение Комисията отбелязва, че член 14, буква г), подточка i) от Директива 1999/31, който определя преходни правила

относно депата за опасни отпадъци, предвижда, че членове 4, 5 и 11, както и приложение II към същата, се прилагат от 16 юли 2002 г. спрямо съществуващите депа, докато Законодателен декрет № 36/2003 не предвижда по никакъв начин прилагането на тези разпоредби спрямо същите депа, като, обратно, се ограничава до предвиждането в член 17, параграф 2, буква в) от него на преходни правила единствено за новите депа. Последната разпоредба следователно е в противоречие не само с член 14, буква г), подточка i) от директивата, но и с разпоредбите, които трябва да се прилагат спрямо съществуващите депа, а именно членове 4, 5 и 11, както и приложение II към посочената директива. Освен това италианското законодателство, приложимо към последните депа преди влизането в сила на директивата, също не било в съответствие с нея.

39 Италианската република отбелязва, че евентуалното установяване на неизпълнение на задължения в резултат от това твърдение за нарушение няма да ѝ позволи да предприеме необходимите мерки за съобразяване с Директива 1999/31, тъй като решението на Съда ще бъде постановено след изтичането на 31 декември 2006 г. на срока, определен относно преходния режим за депата за опасни отпадъци.

40 Колкото до основателността на второто твърдение за нарушение, тази държава-членка подчертава, че член 17 от Законодателен декрет № 36/2003 транспонира правилно член 14, буква г), подточка i) от Директива 1999/31, доколкото предвижда прилагането на членове 4, 5 и 11 от нея към съществуващите депа. Действително по силата на параграфи 3—5 от посочения член 17 операторите на тези депа е трябвало да представят на компетентния орган най-късно на 27 септември 2003 г. план за подобряване на условията в депата. Той трябвало да одобри този план в светлината на условията, предвидени в транспониращите директивата разпоредби, относно класифицирането на депата и условията, позволяващи продължаването на дейността на последните, преди 16 юли 2009 г. — срок, определен от посочената директива за приключване на подобряването на условията в съществуващите депа.

41 Освен това член 17, параграф 2, буква в) от Законодателен декрет № 36/2003, на който се позовава Комисията, въвеждал преходна разпоредба, според която

опасните отпадъци, предназначени, съгласно предхождащата този законодателен декрет правна уредба, за депата за опасни и токсични отпадъци, могат да бъдат приемани в подобни депа до 31 декември 2006 г. Според Италианската република обаче тази правна уредба, и по-конкретно Министерски декрет № 141 от 11 март 1998 г. (GURI № 108 от 12 май 1998 г., стр. 22), макар и да не е транспонирала разпоредбите на Директива 1999/31, е предвиждала забрани и особени процедури за приемането на тези отпадъци в посочените депа съгласно предвидените в директивата правила.

Съображения на Съда

42 По възражението за недопустимост, направено от Италианската република, следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика наличието на неизпълнение на задължения трябва да се преценява с оглед на положението на държавата-членка към момента на изтичането на срока, определен в мотивираното становище. По този начин дори неизпълнението да е било прекратено след изтичането на този срок, все още е налице интерес от продължаване на делото, за да се установи по-конкретно основанието за отговорност, която държава-членка може да носи вследствие на своето неизпълнение на задължения по отношение именно на лицата, които черпят права от посоченото неизпълнение (вж. в този смисъл Решение от 18 март 1992 г. по дело Комисия/Гърция, C-29/90, Recueil, стр. I-1971, точка 12 и Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Люксембург, C-519/03, Recueil, стр. I-3067, точки 18 и 19).

43 В дадения случай е важно да се констатира, че член 17, параграф 2, буква в) от Законодателен декрет № 36/2003 съдържа преходна разпоредба относно депата за опасни отпадъци, която както потвърждава Италианската република, е била приложима и към момента на изтичането на срока, предоставен на тази държава-членка за съобразяване с мотивираното становище, изпратено ѝ от Комисията.

44 Следва да се подчертае по-нататък, че обратно на твърдяното от посочената държава-членка, неизпълнението, в което я упреква Комисията, е основано на несъответствието с общностното право на редица разпоредби на италианското право, приложими към посочените депа. Тези разпоредби включват не само разпоредбата, споменаваща отпадъците, които могат да бъдат приемани в депата, за които Законодателен декрет № 36/2003 предвижда преходни условия и начин на третиране, но и разпоредбите, свързани с обработката на отпадъците и с процедурата за приемането им в депата.

45 От това следва, че второто твърдение за нарушение в иска, отнасящо се до нарушението на член 14, буква г), подточка i) от Директива 1999/31, е допустимо.

46 По основателността на това второ твърдение за нарушение следва да се припомни, че според член 14, буква г), подточка i) от директивата членове 4, 5 и 11, както и приложение II към нея, се прилагат към съществуващите депа за опасни отпадъци в едногодишен срок, считано от датата на изтичане на срока за транспониране на посочената директива, т.е. от 16 юли 2002 г. Тази разпоредба предвижда също, независимо от продължителността на процедурата по подобряване на условията в съществуващите депа, която трябва да приключи на 16 юли 2009 г., кратък срок за прилагането на посочените разпоредби към тези депа.

47 Напротив, както Комисията правилно подчертава, член 17, параграф 2, буква в) от Законодателен декрет № 36/2003, който въвежда по-конкретно преходните разпоредби относно обработката на опасните отпадъци, се прилага единствено към новите депа и не предвижда никакво преходно правило за обработката на тези отпадъци в съществуващите депа.

48 Обратно на твърдяното от Италианската република, член 17, параграфи 3—5 от Законодателен декрет № 36/2003 не предвижда и прилагане към тези депа, считано от 16 юли 2002 г., на членове 4, 5 и 11, както и на приложение II към Директива 1999/31. Всъщност тази разпоредба на националното право установява единствено процедура за подобряване на условията, която се прилага към всички депа, независимо от категорията, към която те принадлежат. Според посочената разпоредба притежателят на разрешително за експлоатация на депо трябва да представи на компетентния орган в шестмесечен срок, считано от датата на влизане в сила на този законодателен декрет, план за подобряване на условията в депото. Последният разрешава продължаването на дейността на депото и определя дейностите за привеждане в съответствие, реда и начина на изпълнение, и срока за приключване на процедурата. Подобряването на условията в депото трябва да приключи преди 16 юли 2009 г.

49 Освен това в течение на този преходен период, който позволява подобряването на условията в съществуващите депа, предхождащите Законодателен декрет № 36/2003 правила на националното право, които са се отнасяли до процедурата за обезвреждане на опасните отпадъци, дори и да определяли особени разпоредби за приемането на тези отпадъци в депата, не са гарантирали пълното прилагане на членове 4, 5 и 11 от Директива 1999/31 към депата, получаващи тези отпадъци. Италианската република действително признава в своята писмена защита, че тази вътрешна правна уредба не е имала същото съдържание като релевантните разпоредби на посочената директива.

50 От тези съображения следва, че и второто направено от Комисията твърдение за нарушение трябва да се приеме за основателно.

51 В резултат на това следва да се констатира, че като е приела и оставила в сила Законодателен декрет № 36/2003, който транспонира в националното право разпоредбите на Директива 1999/31,

— доколкото този законодателен декрет не предвижда прилагането на членове 2—13 от Директива 1999/31 към депата, разрешени след датата на изтичане на срока за транспониране на тази директива и преди датата на влизане в сила на посочения законодателен декрет, и

— доколкото той не гарантира транспонирането на член 14, буква г), подточка i) от посочената директива,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 2—14 от Директива 1999/31.

По съдебните разноски

52 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Италианската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Като е приела и оставила в сила Законодателен декрет № 36 от 13 януари 2003 г., изменен, който транспонира в националното право разпоредбите на Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци,

— доколкото този законодателен декрет не предвижда прилагането на членове 2—13 от Директива 1999/31 към депата, разрешени след датата на изтичане на срока за транспониране на тази директива и преди датата на влизане в сила на посочения законодателен декрет, и

— доколкото той не гарантира транспонирането на член 14, буква г), подточка i) от посочената директива,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 2—14 от Директива 1999/31.

2) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

Подписи